

Sygn. akt V KK 377/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

SSA del. do SN Mariusz Młoczkowski

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej,
w sprawie **B. S.**

skazanego z art. 263 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 kwietnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 27 czerwca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 1 marca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 marca 2013r., B. S. został skazany za to (między innymi), że w kwietniu 2012r. w Ł. posiadał bez zezwolenia broń palną w postaci rewolweru PL-611 Magnum Defender k – 56, tj. za przestępstwo z art. 263§2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2§2, 4 i 410 k.p.k. przez dowolną ocenę zeznań złożonych przez świadków W. P. i P. P. w zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonemu czynu;
- art. 5§2 k.p.k. w zw. z art. 2§2, 92 i 410 k.p.k. przez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, co przejawiało się w przyjęciu, że B. S. w kwietniu 2012r. posiadał broń palną w sytuacji, mimo że zeznania świadków W. P. i P. P. temu przeczą;
- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424§1 k.p.k. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku, uniemożliwiające skontrolowanie wydanego orzeczenia, w szczególności wobec braku konkretnych ustaleń w uzasadnieniu co do czynu posiadania broni przez B. S.;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony w kwietniu 2012r. posiadał bez zezwolenia broń palną, w sytuacji gdy nie był on mieszkańcem lokalu, w którym ujawniono broń, został tam jedynie zatrzymany przez policję, przy czym broń została ujawniona wśród rzeczy nie należących do B. S., a z zeznań świadków W. P. i P. P. jednoznacznie wynika, iż B. S. nie był posiadaczem, ani właścicielem broni, którą na długo przed przybyciem S. do mieszkania znaleźli ci świadkowie.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z 27 czerwca 2013r., utrzymał w mocy wyrok w części skazującej oskarżonego za czyn z art. 263§2 k.k.

W kasacji od prawomocnego wyroku obrońca B. S. podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj:

- art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. polegającego na tym, że Sąd odwoławczy w wyniku nierzetelnego rozpoznania apelacji nie poddał wszechstronnej i rzetelnej analizie zarzutów tam sformułowanych i nie ustosunkował się do nich w stopniu wymaganym tymi przepisami, zwłaszcza w zakresie dotyczącym naruszenia art. 410 k.p.k. i oparcia orzeczenia na przypuszczeniach i poszlakach, z pominięciem dowodów ujawnionych na rozprawie, a to zeznań świadków P. i P., które jednoznacznie wskazują, iż B. S. nie był posiadaczem broni palnej, która znajdowała się w mieszkaniu zajmowanym przez świadka P. na długo przed przybyciem B. S.;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 4 i 410 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego i opacie się w decydującej mierze na domniemaniach z pominięciem zeznań świadków P. i P.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył:

Drugi zarzut kasacji jest bezzasadny z tego już względu, że nie jest zwrócony przeciwko wyrokowi Sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Nie ma więc charakteru zarzutu kasacyjnego. Skarżący zmierza w nim do podważenia oceny dowodów, która doprowadziła do ustalenia, że oskarżony posiadał przedmiotowy rewolwer. Dopatruje się w tej ocenie dowolności, której znamiona wypunktował w treści zarzutu. Rzecz jednak w tym, że Sąd drugiej instancji, utrzymując w mocy wyrok w zaskarżonym zakresie, nie dokonywał ponownie oceny dowodów ani nie podejmował ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia *in merito*. Kontrolował natomiast pod tym względem wyrok Sądu Okręgowego, gdyż taka była jego rola przy rozpoznaniu apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego. Nie czyniąc żadnych nowych ustaleń, ponad te, które zawarto w wyroku Sądu pierwszej instancji, Sąd

Apelacyjny nie miał wręcz sposobności dopuścić się obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k., ani też art. 2§2 i art. 4 k.p.k., formułujących ogólne zasady postępowania karnego.

Nie można natomiast odmówić słuszności pierwszemu zarzutowi kasacji. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny zamieścił jeden akapit dotyczący powodów utrzymania w mocy wyroku w części skazującej B. S. za czyn z art. 263§2 kk (s. 41 uzasadnienia). Należy więc przyjąć, że podaną w nim argumentacją odniósł się całościowo do apelacji podważającej zasadność tego skazania. Uczynił to jednak w sposób skrótowy, wręcz zdawkowy. Sąd odwoławczy zauważył to tylko, że ustalenie wskazujące na posiadanie przez oskarżonego rewolweru jest trafne, skoro znaleziono go w miejscu ukrytym w mieszkaniu, w którym w czasie przeszukania przebywał, a nadto, że ujawniono na tym przedmiocie ślady biologiczne oskarżonego. Zeznania świadków wynajmujących mieszkanie, W. P. i P. P., którzy stwierdzili, że znacznie wcześniej znaleźli rewolwer we wnęce na licznik gazowy oraz że pokazali i udostępniłi go oskarżonemu, Sąd ten skwitował uwagą, że jest to niewiarygodne i wykluczone, skoro – jak powszechnie wiadomo – posiadanie broni jest zabronione.

Jeśli zważyć, że treść uzasadnienia odzwierciedla sposób i wnikliwość rozpoznania zarzutów apelacji, to zgodzić się trzeba ze skarżącym, że Sąd odwoławczy nie poddał rzetelnemu rozważeniu zarzutów sformułowanych w zwykłym środkiem odwoławczym. Przytoczone z uzasadnienia wyroku stwierdzenia świadczą o tym, że Sąd drugiej instancji odniósł się w istocie tylko do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zabrakło natomiast rozważań co do pozostałych zarzutów apelacji, w których wytknięto obrazę przepisów procesowych. Już z tego powodu zasadność zarzutu naruszenia przepisów wskazanych w kasacji jawi się jako oczywista.

Dotyczy to zwłaszcza podniesionej w apelacji obrazy przepisów art. 7, 410 i 424§1 k.p.k., zakreślających granice swobodnej oceny dowodów, obligujących do wyrokowania na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności i normujących warunki prawidłowego sporządzenia wyroku przez Sąd pierwszej instancji. Apelujący zwracał uwagę, że w uzasadnieniu wyroku Sądu *meriti* nie podano dlaczego odrzucone zostały dowody przeciwne, a więc zeznania świadków W. P. i P. P. Raz jeszcze należy zauważyć, że z zeznań tych osób, stale przebywających

w mieszkaniu przy ul. P. [...] w Ł. wynikałoby to przede wszystkim, że oskarżony B. S. bywał w nim sporadycznie, a pistolet został znaleziony przez P. P. jeszcze zimą 2012r. w zakrytej wnęce. Miał go przekazać W. P., a ten schował go do kanapy, a więc w miejsce, w którym znaleziono ów przedmiot podczas przeszukania przeprowadzonego przez funkcjonariuszy policji. Do tego czasu pistolet miał być przekładany w różne miejsca i dotykany przez osoby przebywające w mieszkaniu. W. P. wyraził przekonanie, że B. S. „nie miał żadnego związku z tą bronią” (k. 1589, 2778-80, 2921).

Nie można nie zauważyć, że W. P. i P. P. i są jedynymi osobami, które zeznały o okolicznościach dotyczących pochodzenia przedmiotowego rewolweru i w żadnym stopniu nie obciążyli B. S. W całości dowodów na posiadanie broni przez oskarżonego wskazywałyby tylko ślad biologiczny. Poszlaka ta niekoniecznie musi świadczyć o „posiadaniu” broni w rozumieniu art. 263§2 kk, skoro ślad biologiczny można było zostawić przez sam fizyczny kontakt z rewolwerem w okolicznościach, o których zeznawał W. P.

Zeznania świadków, do których odwołał się autor kasacji podlegają oczywiście swobodnej ocenie, ale odrzucając je, Sąd pierwszej instancji powinien był rzeczowo i logicznie wykazać dlaczego są niewiarygodne. Od takiej oceny Sąd Okręgowy uchylił się, stwierdzając jedynie, że nie wniosły one niczego istotnego do sprawy, gdyż świadkowie nie potrafili wskazać do kogo należał sporny rewolwer (k. 41 uzasadnienia). W nawiązaniu do tego, między innymi, uchybienia skarżone było rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zarzutami obrazy przepisów postępowania. W uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nie zamieszczono wyводу, który wykazywałby dlaczego zarzuty procesowe uznano za niezasadne. Oznacza to, że w kasacji skarżący trafnie podniósł naruszenie przepisu art. 457§3 k.p.k.. Jeśli natomiast zważyć, że uzasadnienie wyroku odzwierciedla, czy i w jaki sposób rozpoznano zarzuty środka odwoławczego, to jako zasadny jawi się również zarzut obrazy art. 433§2 k.p.k.. Naruszenie zasad procedowania unormowanych w obu tych przepisach miało rażący charakter i, co oczywiste, mogło wywrzeć istotny wpływ na treść wyroku Sądu odwoławczego. W tym stanie rzeczy zaskarżony kasacją wyrok należało uchylić i

przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (art. 537§2 k.p.k.).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy powinnością Sądu Apelacyjnego będzie rozpoznanie zarzutów apelacji w sposób odpowiadający standardom wyznaczonym przepisami art. 433§2 i 457§3 k.p.k.